

Наталя Рибнікова,

Студентка 3 курсу

Факультету дошкільної, спеціальної та соціальної освіти

Наук. керівник: **К.В. Петровська,**

к.пед.н., доцент (БДПУ)

СОЦІАЛЬНА РОБОТА З МОЛОДДЮ З ОСОБЛИВИМИ ПОТРЕБАМИ В УМОВАХ ІНКЛЮЗИВНОГО СОЦІАЛЬНОГО ПРОСТОРУ

Актуальність теми. Сьогодні одним із пріоритетних напрямів соціальної політики нашої країни є створення інклюзивного середовища для молодих людей з інвалідністю. Проблема впровадження інклюзії набуває особливої уваги з огляду на те, що інтегрування молодих людей з особливими потребами в соціокультурне й загальноосвітнє середовище є умовою розвиненої європейської країни.

Ступінь досліджуваності проблеми. Вагомий внесок у формування системи інклюзії в Україні зробили П. Таланчук, М. Синьов, Р. Ануфрієва, О. Євдокимов, Л. Коваль, Г. Шевцов; технологіям активного навчання студентів з особливими потребами присвячені праці Г. Пономарьової; можливості навчально-методичного, інформаційного, медико-соціального супроводу молоді з інвалідністю розробили Н. Козлов, Н. Вовк, З. Кантор, І. Леонгард, І. Нікітіна, В. Авілов, К. Агавелян, М. Чайковський; вплив використання інформаційно-дистанційних технологій на формування професійних навичок студентів з особливими освітніми потребами досліджують Ю. Волчелюк, С. Дrajниця.

Мета роботи полягає у детальному аналізі наукових напрацювань у сфері соціальної роботи з молоддю з особливими потребами в умовах інклюзивного соціального простору.

Методи дослідження: аналітичні – для вивчення нормативних документів, методичних, інформаційних матеріалів щодо створення та запровадження інклюзивного соціального простору для молодих людей з інвалідністю; теоретичного пошуку – для аналізу соціально-педагогічної, психологічної та медичної літератури з метою різноаспектного розкриття проблеми інклюзії молодих людей з особливими; узагальнення – для формування основних положень та висновків дослідження.

Сутність дослідження. Розвиток сучасного суспільства включає повагу до людського різноманіття, що забезпечує захист та повну інклюзію усіх верств населення, перш за все – людей з обмеженими можливостями здоров'я. Це зумовлено визначенням головної мети соціального розвитку – «створення суспільства для усіх» [1]. Демократизація суспільного буття, гуманізація взаємовідносин різних соціальних груп вимагають змін в орієнтації освіти (не лише формальної, а й неформальної) на забезпечення доступу молодих людей з особливими потребами, що стає можливим лише за умови створення інклюзивного соціального простору.

Інклюзивні процеси мають виражену соціально-педагогічну сутність, оскільки інклюзія виступає сучасною, найбільш ефективною формою соціалізації молоді з особливими потребами, але це вимагає створення відповідного інклюзивного простору, підготовки й перепідготовки фахівців

та ефективної технології соціально-педагогічної роботи в умовах інклюзії. Впровадження інклюзії в Україні – складне, неоднозначне завдання, що потребує розгляду та розробки нормативно-правових, психолого-педагогічних, програмно-змістових, соціально-психологічних засад [2].

Ми вважаємо, що процеси інклюзії молоді з особливими потребами в соціальному просторі тільки набирають поширення в Україні і стануть успішними за умови зміни ставлення суспільства до цієї категорії молоді, до самої ідеї інклюзії, покращення матеріального забезпечення організації дозвілля молоді з інвалідністю. Очевидно, що ця проблема може бути вирішена значно швидше та результативніше, якщо стане одним із пріоритетів державної соціальної політики.

Основні висновки. Отже, незважаючи на пріоритетність соціальної політики у питанні підтримки молоді з особливими потребами, ситуація у цій сфері все ще залишається проблемною.

Досі недостатньо розроблений алгоритм індивідуальних програм залучення молодих людей з особливими потребами до участі у соціальному житті громади, немає необхідних нормативних документів, які визначають зміст і порядок підготовки таких програм. Зважаючи на реформування сучасної освітньої галузі, ця проблема набуває сьогодні особливої ваги та актуальності.

ЛІТЕРАТУРА

1. Інвалідність та суспільство : навч. посіб. / Л. Байда, О. Красюкова-Енс, В. Азін та ін.; за заг. ред. Л. Байди, О. Красюкової-Енс. – К. : Київський університет, 2011. – 188 с.
2. Основи інклюзивної освіти. Навчально-методичний посібник:/ за заг. ред. Колупаєвої А. А. – К : «А. С. К.», 2012. – 308 с.

Альона Руденко,
здобувач вищої освіти з курсу
факультету дошкільної, спеціальної та соціальної освіти
Наук. керівник: **А. О. Тургенєва,**
к.пед.н., доцент (БДПУ)

НАСИЛЬСТВО – АКТУАЛЬНА ПРОБЛЕМА СУЧАСНОГО СУСПІЛЬСТВА

Проблема насильства переслідувала людство ще з давніх часів, але не завжди їй приділяли належну увагу. Час плинув, а насильство еволюціонувало разом з людиною. В епоху новітніх технологій воно почало розширювати свої межі, проникаючи в усі сфери життя сучасного суспільства. Деякі сайти, медіа або відео матеріали можуть нести у собі насильницький характер. Вулиця теж стала не менш безпечною, можна ненароком стати свідком бійки, скандалу або насмішок.

Причини виникнення та вчинення насильства описували у своїх працях видатні вчені (А. Адлер, А. Бандура, М. Вольфганг, Д. Зілманн, К. Лоренц, Р. Уолтерс, І. Ферракуті). К. Лоренц вважав, що насильство – це інстинкт, який еволюційно пов'язаний з боротьбою за існування. А. Адлер розглядав насильницьку поведінку як функцію соціальної природи людини.